

50 שניות באויר!

לתאר אותה ברפורטג'ה אישית. ולצלם תוך ריחוף באויר תמונות חסרות תקדים של אוירוקרקע בעיני האדם הצונח (עמוד 6) אלה התמונות הראשונות במסגרת מסגרת זו שצולמו אי פעם בישראל.

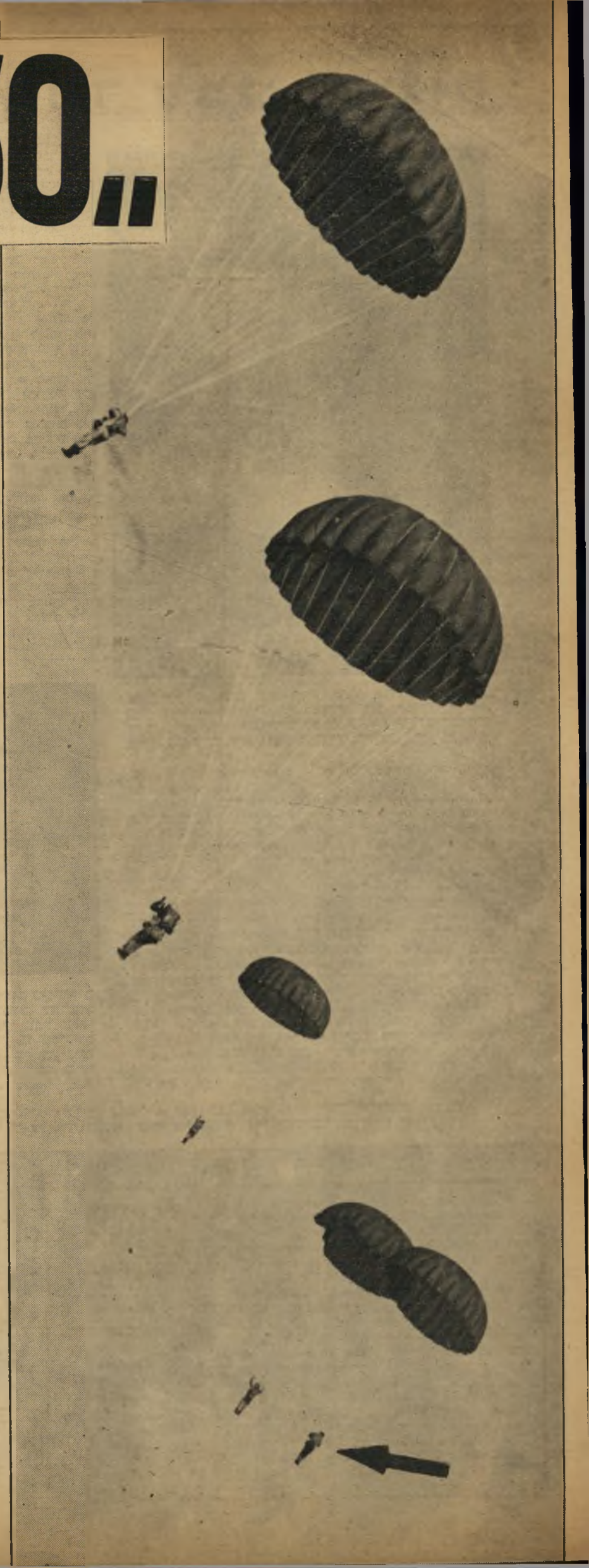
מאת רענן לודיא

צילומים במטוס ומן הקרקע מאת דן ברנע

אין העולם הזה מסחפק בתיאור מעשיהם הנועזים של אחרים. כתוב בידי עתונאים היושבים בנוחיות ליד שולחן הכתיבה. כאשר ביקש לתאר בצורה נאמנה את חוויית חסרת הדוגמה של הצנחן, המונק מן המטוס אל תוך החלל הפעור, כשהגנתו היחידה היא מצנח הכבד הדקיק, ביקש את אחד מחברי המערכת להשתתף בעצמו בצניחה, (ראה חץ בתמונה מימין)

מאוסובוס תוך כדי נסיעה. לא יותר מזוג אינני מרגיש עתה כל פחד, לגמרי לא. אני אדיש לבעייה. אני מסתכל לידו. היא לחו בכל זאת. לכל הרוחות, כל השכנוע העצמי הזה... אני מפתח, פחד יסודי, שורשי, ומלפני אשמח מאוד לעבור את שש השניות המצפונות לי כעת, כמה שיותר מהר. אשמח מאוד לראות את המצנח פרוש ושלם מעלי. אשמח מאוד להתייצב לפני קצין הקרקע, להצטרף לו ברשלנותימה, ולהפסיד בקול משועמם. "צניחה חבוטה היתה היום, לגמרי לא רעה, לעזאזל! מתי ידלק כבר האור הירוק?" המשלח מביט בעיני הנוט בטבלת האורוורט שרק האור האדום דולק בה בינתיים. עין הקרקע הוא רב-סמל מנומס ואדיב, צנוע ונחבא אל הכלים. עתה הריהו מלך-מלכך המזכים, האדם האחראי לשלמותך ולשלמות הצנחתך. פיו פעור, מוכן לצעקה, פיו פעור מאוד — יש לו ארבע סתימות לפחות ל בחור הזה. בו ברגע שהאור האדום יפנה מקומו לאור הירוק, הבהיר — ישאג את הפקודה הגורלית ואז עלי להטיל עצמי בניקה החוצה... בפעם האחרונה שצנחתי נק רע המצנח באור. זינקתי אז מהמטוס בעלי גיים עצומות. כשפתחתי, היתה לי משום מוה הרגשה משונה. משהו היה חסר בנוך התכול. — הייתי בווד לגמרי, במטוס נצבת הרביעי בדבוקה, משמע — צריך הייתה לראות שלושה מצנחם מימין וארבעה מן שמאל. אולם לא היה מאומה. העפתי מבט למעלה, והוגשתי כיצד התחרתי תוך אלפיה שנייה. קצו גדול שהלך והתרחב בלי הפסקה בקימורת המצנח בישר לי שאני נוחת במן זו רות לא אהודה.

מאת רענן לודיא
צילומים במטוס ומן הקרקע מאת דן ברנע
מ
וג האויר חמים הבוקר, הטירון העומד מאחורי נושף הבל חם ולח על עורפי, ועומד לחוץ אלי כאילו הייתי רק דגית של מועדון לילה. הוא מזיע מאוד, אותו בחור בוגר גמנסיה "גאולה". אני יכול לראות את כף ידו המתוחה, בעלת הורידים הבולטים והכחולים, מוכנה לפנות את דלת המתכת בעוית תוך אותה שנייה בה יטיל את עצמו באימה החוצה. טיפת זיעה נוצצת מזרחלת לאיטה על כף ידו — זה שלוש שניות תמימות אני עוקב אחריה. הזמן חולף באיטיות משגעת כאשר אתה עומד לפני דלת הניקה. ידי לופתות בחזקה את שני צידי הפתח, נהנות ממגעו הקריר של האלומיניום, רגלי בוחרות לעצמן עמידה נוחה עד כמה שיותר, קצה המגף השמאלי בולט כדי שלור שה סנטימטר מחוץ לדלת המטוס. 300 מטרים בדיוק מפרידים עתה בין האדמה הטובה לי בין קצה מגף חום זה. שוב נתקל אני באותה תופעה משונה, השניות העוברות מהרגע בו אתה מתרומם ממושך לקראת הדלת — חולפות עליך כשאתה מבצע את כל פעולות תיך הגופניות כפינוקיה — מעשה אוטומט מושלם. אתה בודק את מצנחך מבלי לחשוב, ובדיוק כך אתה מתגרד ומפנס לעצמך ומי תפקד מבלי לחשוב — פעם עלי לנסות לזכור לאחר שהגעתי לקרקע מה היתה בדיוק הניקה שפיומתי לעצמי לפני הניקה. נעל בגורלי לצנח הפעם עם יחידה של טירונים, שזו הצניחה השניה שלהם. אני מגחך קלות על חשבון אותו טירון העומד חוץ אלי, כל טירון מקפיד מאוד למלא ב"ייוק ויותר מבדיוק את כל מה שהורוהו מדי יכיו בקורס הוא לא יעזו לסטות כמלא הגימה מאמוניו הוא ידבק בהם בכל לבו — כיון שהוא בטוח שזה הדבר היחיד שיגרום לכך כי מצנחו יפתח באמת. פחד. דומה שכבר עברתי את השלב המי-חורבן הזה, — פחד לפני כל צניחה... 10, 12 הצניחות הראשונות קשות. אחריכך — גמרת עם אותה בעייה, וחסל. אתה קופץ החוצה בהתרגשות מהולה באדישות מוזרה, יתכן שדומה היא להתרגשות אדם הקופץ

מבעד לקרע יי כולתי להבחין כי שורת מצנחים חד ביבה שהסתמנה כלהקה שלמה של אוויר בר צנחן

דבוקה, מונח מקביל לכתה בחיל הצנחן נים.